

voor de voeding meer economisch en dus verstandiger wit brood te eten dan bruin brood. En wil men bruin brood eten, dan is het zaak zoo weinig mogelijk van de voedingsstoffen voor de voeding verloren te doen gaan, en geen brood met zemelen te eten, maar voor de broodbereiding het graan (het „volkoren”) zoo fijn mogelijk te malen.

's-Gravenhage, Augustus 1918.

Dr. J. DE GROOT SR..

MORPHINE-OPLICHTERIJ.

Toen ik u indertijd mijn „waarschuwing”, onder „ingezonden” geplaatst in n°. 6, Eerste Helft van dezen jaargang, deed toekomen, verzocht ik in een naschrift aan andere geneeskundige en pharmaceutische periodieken, deze „waarschuwing” over te nemen, aangezien ik dit in het belang der zaak achtte. Blijkbaar is toen uwerzijds bezwaar gemaakt, dit naschrift op te nemen. Mijn toenmalige verwondering daarover is nu in spijt overgegaan, daar juist thans de apotheker primair de dupe is geworden van stellig denzelfden morphinist-oplichter, die aanvankelijk eerst een dokter er in liet vliegen en secundair den apotheker. Wat misschien voorkomen had kunnen worden door mijn waarschuwing aan andere vakbladen ter overneming aan te bevelen.

Weliswaar zullen wij door deze geschiedenis moeten toegeven, dat de sluwheid en brutaliteit eens morphinisten schier onbegrensd zijn, doch tevens leert zij wederom, dat èn de collega's èn de apothekers — wat betreft het afgeven van morphine — listiger nog moeten zijn dan de vos Reinaarde.

Rotterdam, 25 Augustus 1918.

K. A. ROMBACH.

NATIONALE EN INTERNATIONALE GENEESKUNDIGE LITERATUUR.

Het artikel van den heer BURGER in het nummer van 24 Augustus jl. is in hoofdzaak niets anders dan een doorlopende klacht omtrent de ongunstige voorwaarden, waaronder de wetenschappelijke werkers van kleine landen zich bevinden bij de openbaarmaking van de uitkomsten van hun arbeid. Vroeger was dat anders, toen het Latijn dienst deed als internationale voertaal der wetenschap, maar het Latijn heeft als zoodanig afgedaan en daardoor is een leemte ontstaan, een gemis, dat vooral in kleine landen levendig en niet zelden pijnlijk wordt gevoeld. Het is niet de eerste keer, dat de heer BURGER zijn klacht uit over het gemis van een internationale taal voor de wetenschap en eenige jaren geleden heb ik mij veroorloofd hem privatim opmerkzaam te maken op het eenige rationeele, maar dan ook *afdoende* middel om de bestaande leemte weder aan te vullen. Het zij mij vergund nu in het openbaar nogmaals dat middel aan te wijzen, hetgeen hierin bestaat, dat men het Latijn, dat heeft afgedaan, vervange door de internationale hulptaal, die *opkomt*, het *Esperanto*. Het is hier niet de plaats, en de redactie zou daarvoor de noodige ruimte niet afstaan, om uitvoerig over die taal uit te weiden; ik kan alleen als mijn, door de ondervinding gevestigde overtuiging, uitspreken, dat die taal in alle opzichten aan de eischen voldoet. Vóór den oorlog bestonden er twee geheel in *Esperanto* opgestelde wetenschappelijke maandschriften, een algemeen wetenschappelijk en een geneeskundig, beide met een werkelijk internationaal stel medewerkers. Tot nu toe heeft wetenschappelijk Nederland zich nog slechts weinig bekommerd om dat geniaal geestesproduct van een geniaal collega (de samensteller ZAMENHOF was arts); dat is zeer jammer, want het verdient ten volle ieders belangstelling en hoewel *Esperanto* vroeger of later stellig zijn weg als internationale hulptaal zal vinden, ook in de wetenschap, zoo is het toch: hoe vroeger, des te beter.

Utrecht, 28 Augustus 1918.

H. C. MEES.

ZEEFBEENETTERING BIJ ROODVONK.

Een enkele kanteekening bij de opmerking van collega IJZERMAN. Wat deze mededeelt als zijn behandeling van acute zeefbeenettering, is, dunkt mij, als schema voor